

Politiikan tutkimuksen klubi ry

WALPO^{4/15}

XL

1975-2015

Päätoimittaja: Roope Kinisjärvi
roseki@utu.fi

Kirjoittajat: Saku Martikainen
Roosa Hakkarainen
Väinö Kuusinen
Roosa Veijola
Wilhemiina Palonen
Erika Takku
Salla Jantunen
Jenna Rauhala
Iida Hallikainen
Arttu Salonen
Teemu P. Peltola
Björn
Peijooni

Taitto: Roope Kinisjärvi

Levikki: 80

Julkaisija: Turun yliopiston Poli-
tiikan tutkimuksen
klubi ry
Rehtorinpellonkatu
4A, 2. kerros
20500 Turku

Painopaikka: Painosalama Oy

Sisällysluettelo

Päätoimittajalta **4**

Puheenjohtajan päiväkäsky **5**

Klubisähkeet **7**

Someilmiöiden syövereissä **8**

Walpo katsoo televisiota **12**

Lahti – missä pelaa? **16**

Terveisiä kotirintamalta **19**

Vaihtopenkki: Hehkuviiniä Wienissä **20**

Kollegat: Esittelyssä Iltakoulu **22**

Alumnilta: Kuka lohduttaisi rekryyttiä? **25**

Peijooni **29**

XL-vuosijuhlien iltapukukierros **30**

12

20

8

Joutsenlaulu

Roope Kinisjärvi

P-klubi, ja siinä samassa Walpo täyttivät 40 vuotta. Muutamaa viikkoa myöhemmin valittiin klubille uusi hallitus ja siinä samassa Walpolle kaksi uutta päätoimittajaa. Hallitukseen valittiin yhtä lukuun ottamatta uusia tekijöitä ja puheenjohtaja Laurosella lieneekin täysi työ tuoreiden hallituslaisten koulumisessa vastuunkantajiksi ja klubin edustajiksi. Vanhat hallitukset varmasti tarjoavat apua sitä tarvitseville. Niin kuin Manu sanoisi: Kyllä se siitä.

WALPOSSA SEN SIJAAN on edessä tavallaan paluu vanhaan. Askel taakse ja kaksi eteen. Walpolla on ollut kaksi päätoimittajaa viimeksi vuonna 1995 (never forget) ja näin 20 vuoden tauon jälkeen tehdään paluu vanhaan. Uudistuksen tarkoituksena on jakaa vastuuta ja samalla vapauttaa päätoimittajien resursseja luovaan työhön. Samalla päätoimittajan kokemaa loputon yksinäisyys työnsä ääressä helpottaa niinä talviöinä, joina InDesign tietokoneen näytöllä ei valaise huonetta hehkullaan, vaan syventää pimeyttä entisestään. Alun perin kahden päätoimittajan mallia kaavailtiin netti-Walpon suunnittelun yhteydessä, joka tosin on jossain määrin jo kuopattu ajatus. Nyt molemmat päätoimittajat keskittyvät printtiin. Ideaa on törkeästi apinoitu kollegalehti Poleemilta, joka pyörittää käsittämätöntä neljän päätoimittajan rulettia ainakin ulkoisesti hyvällä menestyksellä.

Molemmat uudet päätoimittajat ovat jo kokeneita walpolaisia, joten jatkuvuus ja osaaminen ovat taattuina. Itse downshiftaan Walposta sen verran, että jää lehden tavallisen toimittajan statuksella; kuitenkin vedellen liki huomaamatta naruista kulissien takana, että lehden linja pysyy mieluis-

na. Samalla sovittelen nimelleni paikkaa Julman Walpurin kyljessä.

Usein vuoden viimeisessä pääkirjoituksessa on muisteltu kulunutta vuotta ja kiitelty toimituskuntaa liki silmäkulmat kosteina. Olisin halunnut rikkoa tämän kaavan, Walpon pääkirjoitukset kun tuntuvat aivan liian usein käsittelevän Walpoa, mikä ei liene pääkirjoitusten perimmäinen tarkoitus. Ei Imagen tai Suomen kuvalehden pääkirjoituksissakaan

päätoimittaja vuodasta, miten raskasta lehden toimittaminen onkaan ollut, ei ole oikein saanut nukuttua ja olisi ollut muutakin tekemistä ja sori siitä, että lehti tuli taas vähän myöhässä, kun en ole saanut juttuja ajoissa ja opiskellakin pitäisi. Toki tyhmäähän Walpoa on verrata ”oikeisiin” lehtiin, kun lähtökohdat ovat aivan erilaiset.

Muistellaanpa nyt sitten kuitenkin: viime vuosi on opettanut paljon kirjoittamisesta, taittamisesta ja organisoinnista. Olen myös ryypännyt paljon ja eri kaupungeissa aina napapiiriltä linnan juhlien jatkoille päätoimittajan etuolueudella, mikä on opettanut varmaan sekin jotakin. Suuret kiitokset toimituskunnalle jutuista, kuvista, ideoista, tsemppauksesta. Kiitos myös P-klubin hallitus, on ollut hauskaa.

KLISEE: AINOA PYSYVÄ asia on muutos. Konservatiiviset voimat yrittävät pysäyttää muutosta, ottaa askeleen takaisin. Kehitystä voi jarruttaa, pakittaa jonkin verran, mutta aina lopulta uudet ideat kumoavat vanhat ja maailma muuttuu. Vanhat valtakunnat hajoavat, Suomen näennäinen monokulttuuri hajoaa, Walpo saa kaksi päätoimittajaa. Mikä muutoksen hetkellä merkitsee, on sopeutuminen. Yhdessä nousemme, yksin kaadumme.

”Niin kuin Manu sanoisi: Kyllä se siitä”

PUHEENJOHTAJAN PÄIVÄKÄSKY

Kaikki hyvä loppuu aikanaan. Niin myös tämä vuoteni puheenjohtajana.

Viime päivinä keskustelua on herättänyt P-klubin poisjäänti Koulutuslakko -mielenilmauksesta. Meidän tuleekin löytää parempia tapoja käydä aktiivista keskustelua yhdistyksen sisällä tehokkaimmista tavoista harjoittaa opiskelijoidemme edunvalvontaa. Julkisen kannanoton tekeminen ei ole pelkästään yhdistyksen hallituksen päätettävissä, sillä varsinkin kansallisen politiikanteon kommentointi ei ole poliittisesti aktiivisten opiskelijoiden yhteisössä mitenkään yksiselitteistä. Edunvalvontaa voi ja tulee harjoittaa monilla tavoilla ja areenoilla, mutta sitoutumattoman yhdistyksen asemaa vaalittaessa asiakysymyksiä ei voida nähdä pelkästään mustana ja valkoisena; eräänlaisena hyvän ja pahan kamppailuna.

Hallituksen tehtävänä on edunvalvonnan lisäksi pyörittää yhdistyksen jokapäiväistä toimintaa, joka nykymuodossaan vie huomattavan paljon aikaa ja resursseja. Tämän takia on ollut ilahduttavaa ottaa vastaan kahden aktiivivuoteni aikana jäsenistön ehdotuksia ja palautetta ja toivon, että keskustelu P-klubin luonteesta yhteiskunnalliseen keskusteluun osallistujana vahvistuu ja jatkuu tulevaisuudessa hallituksen ja jäsenistön välisenä vuorovaikutuksena. Sitoutumattomuus ei tarkoita missään nimessä sitä, että mihinkään ei saa ottaa mitään kantaa. Päinvastoin, koen että jo oppialamme perusteella meillä on vastuu toimia ylioppilaskunnan tasolla keskusteluvana ja kantaaottavana järjestönä. Tämä vaatii myös yhdistyksemme sisäisen keskustelukulttuurin parantamista. Hallitus ei voi tehdä mittavia irtiottoja edunvalvonnan tai yhteiskuntavaikuttamisen nimissä ilman jäsenistön mandaattia.

Olen useaan otteeseen korostanut sitä, miten hienoa on todistaa P-klubin jäsenten välillä vallitsevaa yhteisöllisyyttä. Yhdistyksen ydintoiminnassa tämä korostuu erityisesti silloin, kun on itse järjestämässä tapahtumia, jotka mahdollistavat jäsenten kohtaamiseen. Väittelemine ja riitelemine eivät merkitse samaa. Uskonkin, että klubilaisen keskustelukulttuurin painopiste on useimmiten ensiksi mainitun puolella. Aikana, jolloin tunteet ja turha mutuilu korvaavat julkisessakin keskustelussa liian usein eri näkökulmista esitetyt faktoihin pohjautuvat argumentit, on lohdullista ajatella, että edes meidän piirissämme voi vielä käydä monipuolista keskustelua. P-klubin vahvuus on siinä, että useiden näkökulmien joukosta onnistumme usein löytämään tyydyttävän ratkaisun. Ja jos ratkaisua ei löydy, niin edeltänyt debatti ja sen moninaisuus on jo itsessään saavutus.

Haluan vielä viimeisenä tekonani onnitella uutta hallitusta ja toivoo onnea ensi vuoden koitoksiin seuraavilla sanoilla: mielipiteet ovat kuin persereikiä, jokaiselta löytyy oma.

SE TUNNE,
KUN ASIAT
LOKSAHTAVAT
PAIKOILLEEN...

RAKKAUTTA ENSINÄYTÖLLÄ.
ALOITA ASP-SÄÄSTÄMINEN NYT!

op.fi/asp

OP Turun Seutu

Klubisähkeet

P-klubi sai uuden hallituksen

Syyskokous valitsi P-klubille uuden hallituksen yli kahdeksan tunnin väännön jälkeen. Ilta oli yllätyksiä täynnä, Walpo sai kaksi päätoimittajaa, Petri Nyström pokkasi kaksi vastuutehtävää, useasta pestistä päädyttiin äänestämään ja varsinkin festisäänestyksessä nähtiin dramatiikkaa. Juhlavastaavien äänestyksessä valittiin molemmista ehdokaspareista toinen hakija, jota ei ole tapahtunut miesmuistiin. Hallituksessa tapahtui myös suuri sukupolvenvaihdos, sillä vain puheenjohtaja Lauronen jatkaa uudelle kaudelle.

Hallitus: Puheenjohtaja Sanna Lauronen, varapuheenjohtaja, Juuso Marttila, sihteeri Mikko Koho, taloudenhoitaja Ancelika Kaislasalo, poliittisen historian koulutuspoliittinen vastaava Anni Roivas, valtio-opin koulutuspoliittinen vastaava Karoliina Kuusela, juhla-vastaavat Taru Kangas & Sara Seppälä, muut jäsenet Jenna Rauhala, Mikko Järvi, Pietari Pikkuaho, Erika Takku & Milla Ojalehto

Toimijat: Walpon päätoimittajat Roosa Veijola & Petteri Mäkitalo, Index-vastaava Ella Haataja, HOL-vastaava Petri Nyström, IAPSS-vastaava Riina Bhatia ISHA-vastaava Väinö Kuusinen, THY-vastaava Petri Nyström

Someilmiöiden syövereissä

Ensin Facebookin kuvavirta alkaa vilistä sateenkaaria. Kaikkien kasvot ovat haaleiden, läpikuultavien värien peittämiä. Seuraavaksi etusivu täyttyy ilmoituksista, kuinka joka toinen ystävä vaihtaa kuvansa mustaan laatikkoon, jossa lukee keskellä ranskaksi: Minä olen Charlie. Yhdessä yössä kaikista tulee Charlie.

Teksti & kuvat Laura Sarpola

Profiilikuvien kampanjajenkinen vaihtaminen on noussut yleiseksi ilmiöksi viimeisen muutaman vuoden aikana. Kaikki tapaukset ovat olleet osa yhteiskuntaa ravistelevia tapahtumia tai muutoksia. Ne ovat aktivoineet ihmisiä, Pariisin terrori-iskuihin liittyvissä tapauksissa ympäri maailmaa. Esimerkiksi JeSuisCharlie-hashtagia käytettiin kolmessa päivässä viisi miljoonaa kertaa. Profiilikuvia vaihdettiin kaikkialla. Kuvat muodostuvat symbolisiksi eleiksi, pieniksi aktivismin teoiksi joilla osoitetaan, että tapahtumilla on merkitystä. Mutta onko sosiaalisessa mediassa toimiminen kuitenkaan todellista aktivismia? Mistä someilmiöissä on pohjimiltaan kysymys?

Jukka-Pekka Puro, keskinäisviestinnän dosentti Turun yliopiston mediatutkimuksen laitokselta jakaa tutkimuksellisesta näkökulmasta katsoessa sosiaalisen median ja niissä syntyvät liikkeet kahtia.

”Tutkimuksellisesti kyseessä on jako sosiaalisten liikkeiden ja medioiden vä-

lisessä tutkimuksessa. Ensiksikin voidaan erottaa yhteiskunnalliset liikkeet, jotka aktivoituvat median välityksellä, kuten kävi esimerkiksi arabikevään aikana. Sitten on tämä kokonaan toinen haara, sellainen kanssa- ja myötäelämisen areena”, Puro kuvailee.

Myötäelämisen ympärille rakentuvat sosiaalisen median ilmiöt muodostavat Puron mukaan eräänlaisen performatiivisen areenan, jolla yksilöt voivat näyttää tunteensa, osallistua sekä myötäelää toisten surua. Kyse on myös osallistumisesta yhteiseen riittiin, joka asetetaan vastavoimaksi tapahtuneelle.

”Surusnobit” suututtavat

Ilmiö on kuitenkin herättänyt tois-
tuvasti myös kritiikkiä. Pariisin mar-
raskuisten terrori-iskujen yhteydessä
heräsi laajempi keskustelu etnosentri-
sistä maailmankuvasta ja ”väärin su-
remisesta”. **Jean Jullienin** suunnittele-
man rauhanmerkin tai Ranskan lipun
profiilikuvakseen laittaneita kutsuttiin
”surusnobeiksi”, myötätuntoaan vää-

rin osoittaneiksi. Ranskan lipun värit
profiilikuvien päällä tulkittiin paikoin
osoituksena siitä, että surua riittää vain
valikoiduille uhreille, sillä samoihin ai-
koihin venäläisen lentokoneen putoa-
minen tai Beirutiin kohdistunut pom-
mi-isku eivät herättäneet minkäänlaista
myötätunnon someaaltoa.

”Oletettavasti juuri teon performa-
tiivinen luonne herättää vastalauseet.
Mutta kyllä siellä oli minusta hyvin
älykästäkin kritiikkiä näitä tapahtumia
ja käyttäytymistä kohtaan, esimerkik-
si kysymys siitä rakennetaanko tässä
sosiaalisessa yhteisössä kuvia, joilla le-
gitimoidaan poliittista käyttäytymistä”,
Puro avaa.

Myös some-kampanjoita kritisoi-
neet voidaan jakaa raastasti kahteen ryh-
mään. Esimerkiksi Pariisin iskujen koh-
dalla kritiikkiä tuli monesta suunnasta.

”Ensimmäiset ovat näitä historiaan
ja rakenteisiin kritiikkinsä perustavia,
jotka haluavat irtisanoutua oikean ja
väärän mustavalkoisesta jaottelusta ja
ovat haluttomia osallistumaan näihin
performansseihin. Näkemykseni mu-

”Myötäelämisen ympärille rakentuvat sosiaalisen median ilmiöt muodostavat Puron mukaan eräänlaisen performatiivisen areenan, jolla yksilöt voivat näyttää tunteensa, osallistua sekä myötäellä toisten surua.”

kaan tämä toinen puoli pitää sosiaalista mediaa näennäisenä, ja on täten haluton osallistumaan näennäisrituaaleihin, joilla vain puhdistetaan omaatuntoa osallistumatta todellisuudessa mihinkään. Tällainen kritiikkihän ei myöskään jäänyt vain tuonne sosiaalisen median tasolle, vaan ulottui koskemaan esimerkiksi näitä meilläkin nähtyjä kaupunkien rakennusten trikoloreihin verhoamista. Toiseen ryhmään puolestaan lukeutuvat ne, jotka ajattelevat vain, että mitä pirun väliä tällä on?”, Puro selittää.

Kiistat laantuivat äkkiä. Vain reilu viikko tapahtumien jälkeen profilikuivat ja vastareaktiot olivat jo kadonneet. Elämä jatkui, ja uudet aiheet nousivat mediahuomion keskipisteeksi.

Kenen joukoissa seisot?

Pariisin terrori-iskuja seuranneessa jälkipyykissä, sekä trikolorien käyttöön-

ottamisessa oli myös jotakin kokonaan uutta. Esimerkiksi Tahdon2013-kampanjan kuvan luomista varten tehtiin oma, Facebookista irrallinen sometyökalunsa, jolla profilikuva luotiin. Marraskuussa 2015 Facebook puolestaan tarjosi itse vaihtoehtoa osoittaa yhdellä hiirenklikkauksella ”tukensa Ranskalle”.

”Jännittävää miettiä, mitä tulee seuraavaksi. Tähän asti Facebook on ollut poliittisesti hyvin korrekki, vaikka esimerkiksi bännääminen ja muu kontrollointi onkin tapahtunut hyvin vahvan länsimaisen viitekehyksen kautta. Sen sisään ovat kuitenkin mahtuneet kaikenlaiset ihmiset, uskonnot ja muut. Nyt Facebook otti askeleen selkeästi poliittisempaan suuntaan”, Puro pohdiskelee.

Uuteen tilanteeseen ja mahdolliseen kehityssuuntaan liittyy myös riskejä. Jos Facebook ja muut sosiaaliset mediat alkavat valita puoliaan, voi se etäännyttää

ihmisryhmiä toisistaan entisestään.

”Sosiaaliset mediat muodostavat samanlaisen kulttuurisen integraation muodon, kuin muukin kanssakäymisen. Tällainen puolien valitseminen voi olla ensimmäinen askel siihen suuntaan, että eriydytään.

Se voisi asettaa esimerkiksi nämä lyhyellä aikavälillä tulleet suuret maahanmuuttajajoukot ristiriitaiseen asemaan; varmasti heitä jo nyt katsotaan paitsi täällä, myös siellä lähtömaassa kriittisesti: vaihdotko lipun vai etkö vaihtanut? Kenen puolella olet?”

Henkilökohtaista politiikkaa

Sosiaalinen media, hashtagit, instakuvat ja facepäivitykset kiinnostavat opiskelijoita. Mediatutkimuksen laitoksellakin näitä tutkitaan tiuhaan, ja täten syntyvät myös raaat jaottelut eri käyttäjäryhmiin. Nämä ovat kuitenkin vain tutkimuksel-

////////////////////

”Sosiaaliset mediat muodostavat samanlaisen kulttuurisen integraation muodon, kuin muukin kanssakäyminen. Tällainen puolien valitseminen voi olla ensimmäinen askel siihen suuntaan, että eriydytään.”

////////////////////////////////////

lisia käytäntöjä. Arjen tasolla profiilikuvansa vaihtaneella tai vaihtamatta jättäneellä voi olla monenlaisia agendoja toimintansa taustalla.

”On niitä, jotka miettivät osallistumistaan ja klikkauksiaan hyvinkin kriittisesti. He pohtivat sitä, miten asiat menevät pitkällä aikavälillä, mitä halutaan myötäellä ja miten; halutaanko se tehdä Facebookin välityksellä? Sitten on niitä, jotka vaan osallistuvat sokkona ja sellaisia, jotka puntaroivat edes takaisin”, Puro jaottelee.

Poliittinen päätös lienee kuitenkin kaikissa esimerkiksi nostetuissa tapauksissa avainsana. Oli viesti mikä hyvänsä, tahtoo tai ei tahdo, Je Suis Charlie tai Je Suis Ahmed, valinta lähettää poliittisen viestin: tätä mieltä minä olen, tätä minä kannatan.

”Tämähan on vähän tällainen tyypiesimerkki ”henkilökohtainen

on poliittista” –sloganista. Yhtä lailla tällainen sosiaalisessa mediassa tehty kannanotto on yhteisten päätösten tekemiseen osallistumista, politiikkaa. Pienellä henkilökohtaisella teolla otetaan osaa suureen perhosefektiin. Ei tämä ole niin yksinkertaista, kuin millä se päällisin puolin saattaisi näyttää”, Puro toteaa.

Kriittisen keskustelun keskellä sosiaalista mediaa kevyin mielin käyttänyt voi mietittyttää, mikä sitten on oikein ja mikä väärin. Tarvitseeko nyt alkaa pohtia kaikkea Facebook-toimintaanakin syvällisesti ja tieteellisesti? Vaihdaako kuva vai ei?

”Ei näissä ole oikeaa eikä väärää. Kumpaankin toimintaan on perustensa. Se on kuitenkin kannanotto: kaikki on poliittista, niin myös Facebookissa. Teet tai et, se on poliittinen valinta. Kunhan tämän tiedostaa, se riittää.”

**HAMMAS
PULSSI**

www.hammaspulssi.fi

Walpo katsoo televisiota

Sekä valtio-omisteiset että kaupalliset televisiokanavat suoltavat jatkuvalla syötöllä Yle-veronmaksajien vastaanottimiin mitä erilaisimpia tositelevisiosarjoja. Viestintäviraston mukaan tositelevisio onkin suurin yksittäinen ohjelmatyyppi. Suurin osa tositelevisiosarjoista on amerikkalaisia, mutta suomalaisissakin sarjoissa riittää katsottavaa. Tositelevisiosarjojen yleisyyttä selittää niiden halvat tuotantokustannukset ja tietenkin se, että ihmiset ihan oikeasti katselevat niitä, vaikka eivät sitä suoraan myöntäisikään.

Tositelevision lajityyppejä on monenlaisia piilokamerasta, kilpailuihin ja sosiaalisiin kokeisiin. Walpon toimitus valitsi

nykyisestä suomalaisesta tositelevisiotarjonnasta täysin sattumanvaraisesti tarkasteluunsa viisi sarjaa. Kaikki sarjat yhtä tositelevisiokilpailua lukuun ottamatta kuuluvat ihmissuhde-tositelevision alagenreen. Sipsit, dipit ja hanapakkausviini pöydälle, Walpo katsoo televisiota!

Walpon seitsenhenkisen raati katsoi viidestä eri sarjasta yhden lähes sattumanvaraisesti valitun jakson ja antoi jokaiselle jaksolle 0-5 pistettä neljän kategorian mukaan. Arvioinnissa otettiin huomioon visuaalisuus, sisältö, draama ja kokonaisuus, joista laskettiin yhteispisteet. Näiden lisäksi jokainen arvioija määräsi jokaiselle jaksolle vitutusprosentin, jota ei laskettu yhteistulokseen.

Martina ja hengenpelastajat

Kausi 2, jakso 9: Kultainen lippu

Martina Aitolehti on lennättänyt Thaimaahan kymmenen b-luokan julkista opettelemaan hengenpelastaitoja ja juoksemaan hidastetusti rannalla *Baywatchin* hengessä. Martinan kanssa elintärkeitä taitoja opettaa alan ammattilainen, jonka anti sarjalle on lähinnä tuijottaa tylynä pilottilasien takaa kilpailijoita ja selittää kilpailujen säännöt. Myös pari *Hunksia* on jostain syystä paikalla.

Jokaisessa jaksossa käydään pari kilpailua, ensimmäisessä kilpaillaan koskemattomuudesta ja toisessa pudotetaan huonoin kilpailija. Formaatti on siis kuin suoraan Selviytyjistä sillä erotuksella, että kilpailijat asuvat luksushuvilassa, eivätkä puista ja oksista kyhättyssä laavussa ja ainoastaan naissukupuolta edustaviin kilpailijoihin on pumpattu laaja valikoima täyteaineita ilmeisesti heidän luontaisen kauneutensa korostamiseksi. Sarjan kohderyhmää lienee siis turha arvailla. Tosin uskon, että miesyleisö osaa löytää internetistä huomattavasti mielekkäämpää audiovisuaalista materiaalia tyydyttämään alkukantaisia viettejään, ilman mukajännittäviä kilpailuja ja äärettömän vaivaannuttavaa kilpailijoiden iltaohjelmaa luksushuvilalla. Toisaalta jakson katsottuamme tiedämme, että koolla on **Suvi Pitkäsen** mielestä väliä. Selvisipä sekin.

Martinalla ja Hengenpelastajilla ei ole juuri mitään muuta annettavaa, kuin ajoittain onnistunut kameratyöskentely, joka häikäisee lähikuvien tehokkaalla käytöllä. Zoomia käytettiin kuitenkin odotuksiin nähden aivan liian vähän. Yhden jakson pituus on 60 minuuttia mainoskatkoineen, mikä noin 45 minuuttia liikaa ottaen huomioon, kuinka vähän jaksossa kuitenkaan tapahtuu yhtään mitään. Kaksi kilpailua, myötähäpeää aiheuttava peniskeskustelu viinilasillisen äärellä, Twisterin pelaamista Hunksien kanssa ja

lopuksi ei lainkaan dramaattinen pudotusdraama, jossa ketään ei edes pudotettu. Yllättävä käänne, olen shokissa. Martina on juontajana suorastaan jäinen, draaman kaari sekä kilpailuissa että loppuhuipennuksessa on $y=0$. Jos jotain positiivista sarjasta pitää etsiä, on se kilpailijoiden välinen solidaarisuus ja ns. hyvä filis. Useimmille tositelvisiosarjoille tyypilliset ärsyttävät vastakkainasettelut ja riidat loistivat poissaolollaan.

	Visuaalisuus	Sisältö	Draama	Kokonaisuus
Pisteet	20	12	12	11

Yhteensä: 45 pistettä
Vitutusprosentti: 38%

Paratiisihotelli

Kausi 1, jakso 11 "Mulle riitti"

Illan toisena tositelvisio-ohjelma raati katsoi jakson Paratiisihotellia. Ohjelmaan osallistuneet sinkut on lennätetty Espanjan lämpöön pelaamaan parisuhdepeliiä, jossa heidän tarkoituksenaan on löytää itselleen pari ja siten pysytellä paratiisihotellissa mahdollisimman kauan. Pisimpään paratiisihotellissa selvinnyt voittaa 30 000 euroa. Tämän parisuhdepidin idea jäi kuitenkin hämärän peittoon, eikä edes selviä pareja erottunut näiden myötähäpeän, hämmennyksen täyteisten ja pitkien minuuttien aikana. Itse ainakin luulin jakson ehtoopuolella kahden kilpailijan päätyneen samaan vuoteeseen silkasta sattumasta ja humalan määrästä.

Ohjelman introssa esiteltiin kilpailijat vähissä vaatteissa ja taustalla soi suhteellisen menevä lynihitti. Muun muassa kilpailija

nimeltä Johnny esiteltiin hänen ollessaan peseytymässä ja kilpailija nimeltä Silja esiteltiin syömässä tikkukaramellia aurinkotuolissa. Introssa esiteltujen kilpailijoiden mielipuuhiä, kuten tikkukaramellin imeskelyä tai suihkussa peseytymistä ei kuitenkaan jakson aikana sen enempää näkynyt. Harmi sinänsä, sillä tikkukaramellin syöminen tai suihkussa peseytyminen olisi epäilemättä tarjonnut enemmän sisältöä kuin tämä väkiviinalla höystetty ja järjestämällä järjestetty kinastelu vähissä tai läpinäkyvissä vaatteissa.

Ensimmäiseen mainoskatkoon mennessä ohjelmassa ei tapahtunut raadin arvion mukaan yhtään mitään. Raati rekisteröi kuitenkin kilpailijoiden ihon palaneen auringossa hyvinkin ikävästi ja että kilpailijat alkoivat nauttia alkoholia sisältäviä virvokkeita heti aamusta. Ohjelman loppua kohti ihmiset humaltuivat ja koko päivän kestäneen, erilaisissa muodoissa toteutetun paskan jauhamisen tuloksena jotkin kilpailijoista suutuivat toisilleen ja toiset (oletettavasti parit) päätyivät samaan vuoteeseen.

Resurssipulan vuoksi Walpo ei kyennyt lähestymään Kari Salmelaista parisuhdepidin luonteesta ja filosofiasta. On kuitenkin selvää, ettei Paratiisihotelli ole Napakymppin veroinen menestystarina. Eikä vähiten siksi, ettei Kari juonna sitä.

	Visuaalisuus	Sisältö	Draama	Kokonaisuus
Pisteet	9	107	22	4

Yhteensä: 143 pistettä, miinus "läpäl" annettu 100 pistettä= 43 pistettä
Vitutusprosentti: 72%

Hottikset

Kausi 1, jakso 10: Kuumia (vesileikkejä)

Hottikset on ollut ehdottomasti tämän syksyn kohutuimien tositelevisiosarja, mutta muutaman jakson (no okei koko kauden) seuraneena ihmettelen vähän miksi. Lähes kaikissa tositelevisiosarjoissa hyvin muodostuneita ylävartaloja ja pakaralihaksia ihastellaan jonkinlaisen kilpailun varjolla (lue: Martina ja hengenpelastajat), mutta Hottikset ei sarjana jaksa edes esittää olevansa mitään muuta kuin sosiaalipornoa. Jokaisen jakson rakenne ja sisältö on sama, esiteltävät tissit ja pakarat vain vaihtuvat. Ennen mainoskatkoa ja jakson lopussa joku sarjassa seurattavista rassukoista heittää jonkin lentävän lauseen, joka saa katsojat palaamaan takaisin tauon jälkeen.

Niin tälläkin kertaa. Jakson ensimmäisessä osassa esitellään, mitä hottiksille kuuluu. Nämä muovisen näköiset ihmiset kehuvat kovasti itseään ja loisteliasta elämäänsä, mutta katsojalle jää hyvin epämiellyttäväksi keitä he todella ovat ja mitä he haluavat elämiltään. Paitsi sitä rakkautta, jota he ovat ohjelmasta ilmeisesti hakemassa. Jakson toisessa osassa hottikset menevät treffeille, jotka katsomassamme jaksossa vaihtelivat surffauksesta viininmaisteluun ja van- kilapapokeliin. Treffikumppanit ovat todennäköisimmin tuotantoyhtiön jäljittämiä entisiä tai nykyisiä tosi-tv -tähtiä, pikkujulkiksia ja on ohjelmaan osunut muutama pahaa-aavistamaton Tinderin kautta hottiksen tavannut tavallinen ihminenkin. Katsojaa lohduttaa vähän, kun ensitreffit ovat kiusallisia myös omasta viehätysvoimastaan vakuuttuneille hottiksille. Tämänkertainen hottisannos päättyy teaseriin seuraavasta jaksosta, jossa Hottis-Juha huudahtaa, että peniksenmallisia suklaakonvehteja on saatava. Selvä.

Ensitreffit alttarilla

Kausi 2, jakso 8: Kommunikaatio

Ensitreffit alttarilla -sarjan perusideaan voi suhtautua vähintäänkin varauksella. Sarjan alussa kaksi toisilleen entuudestaan tuntematonta ihmistä astuvat avioliiton satamaan, ja loppukausi seurailaan sitten suhteen etenemistä taikka kariutumista. Skeptinen ennakkokäsitys ei kuitenkaan välttämättä pidä paikkaansa. Vaikka Ensitreffit alttarilla onkin tositelevisio-ohjelma, kyseisen genren stereotyyppiä poiketen se ei mässäile alkoholilla, alastomuudella tai millään muullakaan laajaa kansanjoukkoa kiihottavalla aiheella. Tästä seuraakin Walpo-raadin teräviä huomioita sarjasta.

Miespuolisten katsojien mielestä sarjassa mennään liian henkilökohtaisiin ja raskaisiin aiheisiin pariskuntien seikkaillessa terapiaistunnoissa ja hevoslaitumilla. Eräs raadin jäsen kuitenkin

Walpon toimituskunnassa Hottikset herätti lähinnä säälinsekaista hilpeyttä. Huolellinen tuotesijoittelu ja kiusallisen ylikorostetut hottisroolit veivät tältä tositelevisiolta vähäisenkin illuusion todellisesta elämästä. Itselleni heräsi kysymys, mitä varten tällaista ohjelmaa tehdään ja miksi niin monet, minä mukaan lukien, ovat jääneet siihen koukkuun? Bile-Dania siteeraten: ”Ei muijan tarvii olla fiksu, se saa vaan mut tuntemaan itseni älykkäämmäksi, jos se on vähän tyhmä” Katsommeko mekin Hottiksia vain ylemmyyden tunteen ja oman egon pönkittämisen takia? Ehkä meissä kaikissa on vähän hottiksen vikaa.

	Visuaalisuus	Sisältö	Draama	Kokonaisuus
Pisteet	30	18	3	10

Yhteensä: 61 pistettä

Vitutusprosentti: 32%

toteaa laadukkaan kuvaustyylin olevan kohdillaan, sillä videokuvaa hepan turvasta ei ole säästetty. Sarja on vaihtelua illan muuhun tosi tv-tarjontaan, muttei ehkä virkistävää sellaista. Raatia (kah- ta sen jäsentä lukuun ottamatta) alkaa vahvasti ahdistaa sarjassa ihmissuhdesotkujen lisäksi myös Jounin keskijakaus sekä Tanjan nalkutus. Roni on kuin kuiva rätti, josta ei saa mitään irti. Ronin pappa taas rankataan raadin keskuudessa sarjan sympipikseksi. Eräs miespuolinen raatilainen toivoisi, että psykologisesti orientoitu- nutta ”sammakkonaista” näkisi kyseisessä jaksossa vähän useam- min. Jotain piristävää koetaan, kun ruudulta pärähtää soimaan Scandinavian Music Groupia, ja Johankin kömpii ulos kolostaan. Sarjan ensimetreillä kuultu lausahdus ”huonoimmat musat tähän mennessä” kumotaan päälaelleen viimeistään nyt.

Vaikka ahdistus hipoo pilviä, toteaa toimituskunta yksimielis- sesti tämän olevan ensimmäinen sarja, jossa on jotain järkeä. Sarjaa katsellessa voi saada asiantuntijoilta myös omaan elämään sovellet- tavia vinkkejä, kuten ”kysy kumppanin päivästä vaikei kiinnostai- sikaan” -tyyppisiä loruja. Yleisön lisäksi myös Jouni oli mielensä pahoittaja, ja sarjaa seurattessa aika mateli ehkä enemmän kuin minkään toisen kohdalla. Loppuyhteenvedoksi Ensitreffit Alt- tarilla -sarjasta voisi nostaa muistiinpanon ”harmaata kuin avioliitto”.

	Visuaalisuus	Sisältö	Draama	Kokonaisuus
Pisteet	20	19	18	18

Yhteensä: 75 pistettä

Ei vituttanut, siksi laskettiin ahdistusprosentti: 63%

Suomen täydelliset venäläisnaiset

Kausi 1, jakso 1: Kissatappelu venäläiseen tyyliin!

Ennen kuin kokoon yhteen syvälliset analyysimme Suomen täydellisistä venäläisnaisista, eli tuttavallisemmin Väykkäreistä, on otettava huomioon kaksi seikkaa: ensimmäiseksi, olimme tuijottaneet tositelevisiota jo lukemattomia tunteja (ainakin 5) ja toiseksi, kello lähenteli ahkeran opiskelijan nukkumaanmenoaikaa. Myös viini oli loppumaisillaan.

Suomen täydelliset venäläisnaiset on formaattina varsin köyhä. Siinä ei kilpailla (tai ainakaan se ei kuulu sitovasti formaattiin), ei etsitä tosirakkautta tai touhuta mitä ikinä esimerkiksi Paratiisihotellissa touhutaankaan. Sarjassa seurataan viiden suomalaistuneen itänaapurimme helmen hohdokasta arkielämää. Miksikö tehdä ohjelma Suomessa asuvien venäläisnaisten arjesta? Koska se nyt sattuu olemaan, noh, erikoista. Tämän viisikon joukosta kun löytyy niin menevää kotiäitiä kuin kaviaariyrittäjääkin. Sarjasta pyörii tällä hetkellä siis ensimmäinen (ja varmaan viimeinen) tuotantokausi Liv-kanavalla ja jotkin isot herrat ovat arvioineet Väykkärit sen tason viihteeksi, että se on Ruudusta jälkeenpäin katsottavissa vain jos on valmis maksamaan itsensä kipeäksi.

Katsomistamme sarjoista suurimman osan tähtösiä on paranneltu lääkärin veitsen alla ja niin myös näihin täteihin on pumpattu jos jonkinmoisia täyteaineita. Siltikin, yleisömmme reaktioista voi päätellä, että kohdeyleisö ei kuitenkaan olisi ainakaan kaksilahkeisten heimo. Pinnallisuuden ja epätavallisen arkielämän lisäksi jaksossa huomiota herättäviä asioita olivat tapahtumien ja koko jakson levoton rytmi, surkeat EDM-renkutukset ja mysteeri nimeltä Regina. Kun sarjan 4 bimboa tepsuttavat tälläytyneinä korkoken-gissään ja designer-mekoissaan kotiäiti-Elenan kemuissa, näyttää Regina vähintäänkin kiusaantuneelta ja saa kriittisen yleisömmekin täydet sympatiat puolelleen. Yleisöstä kuuluu myös huudahdus: ”Eihän se ees näytä venäläiseltä, ku oikeestaan ihan mukavalta!” Jakson loppupuolella lyödään lisää vettä tosi-tv –myllyyn ja te-kaistaan täydelliselle viisikolle riidan alku ja tirautetaan muutamat kyöneleet kaviaarinmaisteluillan merkeissä. Jakso myös päätetään niin mehukkaaseen cliffhangeriin, että yhteisellä päätöksellä kat-somme vielä seuraavankin jakson ensihetket. Juonipaljastus: ovesta astuu Tuula tarot-korttien kanssa. Väykkärit herättivät niin suurta innostusta keskuudessamme, että päädyimme vielä lopettamaan illan väykkäri-Alisan ja Kevin Tandun biisiin #Tinderi. Henkilö-kohtaisesti suosittelen jokaista lisäämään kipaleen soittolistoilensa sekä myös katsomaan musiikkivideon.

	Visuaalisuus	Sisältö	Draama	Kokonaisuus
Pisteet	6	3	23	7

Yhteensä: 39 pistettä
Vitutusprosentti: 20%

Tulokset

Kokonaispisteet

1. Ensitreffit alttarilla	75 pistettä
2. Hottikset	61
3. Martina ja hengenpelastajat	45
4. Paratiisihotelli	43
5. Täydelliset venäläisnaiset	39

Vitutusprosentti

1. Paratiisihotelli	72%
2. Martina ja hengenpelastajat	38%
3. Hottikset	32%
4. Täydelliset venäläisnaiset	20%

Työryhmä: Roope Kinisjärvi, Erika Takku, Saku Martikainen, Jenna Rauhala, Erika Takku, Roosa Veijola

Lahti – missä pelaa?

Teksti Roope Kinisjärvi
Kuvat Lahtiblogi

Ensimmäisenä Lahdesta tulee mieleen hiihto, Lahtiblogi, lihamuki ja väkivalta. Ja se KKK-tyyppi. Kaiken kaikkiaan Lahti näyttäytyy ulkopuoliselle juuri sellaisena, miltä Lahti virallisesti ei halua näyttää. Eihän kukaan puhu Lahdesta Business Citynä tai kulttuurikaupunkina. Missä vaiheessa Lahti-kuva meni vinoon? Ja minkä ihmeen takia lahtelaiset ovat niin saamarin ylpeitä siitä?

Lahti on vähän juntti. Helsingin lähiö. Kuopiossa syödään kalakukkoa, Raumalla lapskoussia ja Lahdessa kebabia pahvimukista. No mutta onhan siellä Salpausselän kisat. Ja Sibeliustalo, tosin ei siellä kukaan käy. Ja se KKK-tyyppi. Lahden jätevedet sisältävät enemmän huumeita kuin minkään muun kaupungin jätevedet.

”Ennemmin tappaisin syntymättömät lapseni kuin muuttaisin Lahteen”, totesi lounasseurani kysyessäni hänen mielipidettään Lahdesta.

Lahdelle naureskellaan ympäri maakuntia ja varsinkin Helsingissä. Lahden imago on vähän rähjäinen ja epäintellectuelli, jopa rasistinen viimeaikaisten tapahtumien vuoksi. Eivätkä lahtelaiset itse juurikaan paranna mainettaan.

Tällä hetkellä Lahti-kuvan merkittävin muokkaaja lienee Tumblrissa toimiva Lahtiblogi, joka kuvaa lahtelaisten elämää ja mielenmaisemaa hyvinkin inhorealistisesti, mutta toisaalta myös itseironisesti. Lahtiblogi on yksi esimerkki siitä, miten lahtelaiset kääntävät negatiivisen maineensa ylpeyden aiheeksi. Lahdessa on pidetty jopa kolme blogiin perustuvaa

”Ennemmin tappaisin syntymättömät lapseni kuin muuttaisin Lahteen”

valokuvanäyttelyä. Varsinkin nuoremmat sukupolvet korostavat olevansa ”Lahest” ja ovat ylpeitä kaupungin katu-uskottavasta maineesta.

Onko Lahden maineessa kuitenkaan mitään totuuspohjaa, vai onko se vain Lahtiblogin ja lahtelaisten itsensä luoma illuusio Suomen Chicagosta? Ovatko lahtelaiset todella niin rasistisia, viinaanmeneviä ja tappelunhaluisia kuin annetaan ymmärtää? Onko Lahdessa nyt maineen puhdistuksen paikka?

WALPO HAASTATTELI kolme klubinlahtelaista ja kysyi, onko Lahti oikeasti niin paha paikka. Vastaukset olivat hieman ristiriitaisia. Kaikki olivat samaa mieltä siitä, että lahtelaiset ovat todella ylpeitä lahtelaisuudesta ja Lahdesta. Väkivaltaista käytöstä näkee lähinnä viikonloppuöisin, eikä huumeitakaan juuri katukuvassa näe. Tosin tappeluita todettiin olevan enemmän kuin esimerkiksi Turussa. Toisaalta missä kaupungissa nyt ei saisi pilkun jälkeen nakkikioskilla turpaan?

Eri mieltä vastaajat olivat lahtelaisten väitetyistä rasistisuudesta. Lahdessa ei ole kovinkaan paljon ulkomaalaisista väestöä ja koulutustasokin on melko alhainen yliopiston puutteen ja Helsingin läheisyyden vuoksi, joten ksenofobialla on otollinen kasvuympäristö. Toisaalta myös todettiin Hennalan hätämajoitustilan mielenosoituksessa esiintyneen kaapumiehen olevan vain lahtelaista huumoria.

Erään lahtelaisen mukaan kaikki Lahdelle tyypilliset ilmiöt johtuvat siitä, että Lahdella ei ole varsinaisesti omaa

identiteettiä, joten sellainen identiteetti on luotava keskin-kertaisuudesta: ”Kaikista asioista tehdään massiivisia hyvässä ja huonossa, vaikka kaikki on todella keskinkertaista”.

Helsingin läheisyyden voi sanoa merkittävästi vaikuttavan Lahteen. Jotkut pitävätkin Lahtea vain Helsingin lähienä; pääseehän moottoritietä pitkin Helsingistä Lahteen reilussa tunnissa. Helsingin läheisyys vienee Lahdelta työpaikkoja. Lahden työttömyysaste onkin korkein suurista kaupungeista, 17,7%. Lahtelaisten antipatiat helsinkiläisiä kohtaan realisoituvat FC Lahden ja HJK:n välisissä Veikkausliigaotteluissa, kun lahtelaiset tulevat klubifaneja vastaan jo rautatieasemalle. ”Te ootte paskafriikit, pellet Helsingin”.

TILASTOKESKUS EI juurikaan tue Lahden kyseenalaista mainetta muuten kuin työttömyyden osalta. Vuonna 2014 Lahdessa tehtiin 65,7 väkivaltarikosta 10 000 asukasta kohtaan, mikä on 55. eniten. Sama luku oli Helsingissä 93,8 ja Turussa 84,3. Lahti ei siis ole mitenkään merkittävän väkivaltainen verrattuna muihin suuriin kaupunkeihin. Suurin piirtein saman kokoisessa Oulussa tehtiin lähes yhtä paljon väkivaltarikoksia, 66,6 10 000 asukasta kohti.

TOTUUS LIENEE se, että Lahti ei juurikaan poikkea muista vastaavankokoisista kaupungeista. Lahtelaiset vain ovat tehneet keskinkertaisuudesta taidetta, luoneet tyhjästä lahtelaisen identiteetin. Ja se identiteetti on myös meille ei-lahtelaisille hyvin iskostettu. Kaikki julkisuus lienee hyvää julkisuutta myös kaupunki-imagon alueella.

**Yliopistovalmennus Oy järjestää valmennuskursseja
Turun yliopistoon jo lähes
20 vuoden kokemuksella.**

**Rekrytoimme uusia
toimihenkilöitä kaudelle 2015–2016.**

**Avoimet toimenkuvat liittyvät mm. taloushallintoon,
organisointiin, markkinointiin, henkilöstöhallintaan
ja esimiestehtäviin.**

**Kelpoisuusvaatimuksena edellytämme...
P-klubin jäsenyyttä!**

**Yliopistovalmennus Oy on P-klubin omistama yritys, jonka
ensisijaisena tavoitteena on antaa jäsenilleen mahdollisuus
työelämävalmiuksiensa kartuttamiseen. Tarjoamme
tilaisuuden perehtyä yritystoimintaan vastuullisissa
tehtävissä voittoa tuottavassa yrityksessä.**

Lisätietoja: info@yliopistovalmennus.fi!

Terveisiä kotirintamalta

Teksti Iida Hallikainen

25.12.1942

Kello 05:00

Valossa joulukynttilän Urhoni, hyvää huomenta. Korvike on jo kiehautettu, juotukin. Yksin join. Sinä seikkaillet vain utuisissa unelmissani. Muistui vielä eletty juhannusaamu, olit silloinkin vain kuvitelmaa.

Jo viikkoja jokainen jutteli "Tulee jouluku". Sen tulon tuntua en tuntenut, en myöskään sitä odottanut. Joutui aattopäivät käsille, alkoi postista ilmestyä pieniä kortteja, minullekin osoitettuja. Päivä toisensa jälkeen tuli kortteja useampia. Ne pienet lähetykset saivat viimein uskomaan minutkin, että todellakin tulee jouluku. Samalla siivouskiireet lisäsivät juhlan tuntua. Mikä oli juhla-mieltä alentavaa oli se, etteivät pojat saapuneet lomalle. Joka joulukuksi, niin olisi ollut jo kolmas jouluku minä Heikkikin on sotaa käynyt. Kahdeksi edelliseksi joulukuksi on hän saapunut lomalle, nyt ei. Ei tullut ketään. Hiljaiselta ainakin tämä alku tuntuu.

On kuin koko luontokin surisi tätä murheista aikaa. Vain sataa vettä, metsän märkivät puut seistä töröttävät alastomina ja märkinä, kuin joskus marraskuussa. Kaikkialla on vähemmän juhlan tuntuista, vain luja usko ja luottamus tulevaisuuteen, että kerran on jälleen vapaa Suomi. Kunpa sitten me ihmiset osaisimme elää niin, ettei meitä jälleen kohta tarvitsisi sodalla ja verellä rankaista.

Palavan kynttilän liekki, se on ennallaan, se haavekuvat kauneimmat luo esiin. Niistä sinun katseesi mä näin, et kertonut minulle mitään. Sä vain katsoit syvään. Liekki edelleen kuiskasi hiljaa: "Valoa, jouluväloä sinne Urholle pienen pienessä korusussa siel-lä kaukana rajalla." Onko todellakin niin ollut, muistitko sen illallisella sytyttää ja oliko sinulla siihen aikaa? Kello 23 sytytin oman joulukynttiläni. En voinut sitä kauaa katsella, toi sinut mieleeni. Oliko edes joulusaunassa sinä?

Päivä on jo alkanut hämärtää, olin aamulla piirrellyt tähän sinulle omaa juhlatouhuani. Äskeinen raskas mieleni on keventynyt. Tuntuu kuin kaikkialla olisi juhlaista ja ihanaa. Sinä Urhoni voi hyvin.

Sydämellisin terveisin Kerttusi

Rintamakirje on kirjoitettu isoäitini sädälle Urholle 73 vuotta sitten. Jatkosota on minulle, tämän päivän nuorelle aikuiselle, vain kaukainen muisto, mutta Kertulle ja Urholle se oli totta. En pysty elämään sitä ikävää ja pelkoa minä he ovat käyneet läpi, mutta vastassani on tänä päivänä uudenlaisia pelkoja ja haasteita. Pariisin iskut, luonnonkatastrofit, sodat jossakin kaukana merten takana – aina silloin tällöin esiin hiipivä pelko siitä kuinka maailma pelottaa minua. Siinä ei kuitenkaan ole mitään uutta: niin on ollut aina. Pelko ja epäluottamus oman aikansa maailmaa kohtaan koskettaa ihmisiä läpi vuosikatojen. Se muuttaa muotoaan, kohtelee välillä lempeämmin ja joskus runnoo maahankin, mutta aina jotenkin ihmiset löytävät uskonsa tulevaisuuteen.

Jos Kertun Urholle lähettämästä kirjeestä on jotakin opittava, niin se on toivo. Me emme enää lähetä kirjeitä, jotka saattavat hukkuu postiin tai matkalla kaukaiseen korusuun.

Emme myöskään istu linnan tornissa odottamassa palaako sotilas kotiin vai ei. Me lähettämme whatsapp-viestin tai soittamme läheisellemme. Kaikki tämä on silti yhtä tärkeää: läheisen äänen kuuleminen, välittämisestä kertominen. Myös se muuttaa muotoaan vuosisatojen varrella, mutta sen merkitys pysyy aina samana.

Näin itsenäisyyspäivän tienoilla onkin siis syytä muistaa luoda katse menneisyyteen. Ei siksi, että katsoisimme sinne kaihoisasti. Ei siksi, että tarkoitus olisi vaipua suruun ja hiljaisuuteen, vaan siksi, että löytäisimme sieltä toivoa: muistoja menneestä juhannuksesta, rakkaan äänen, ehkä kynttilän liekin. Itsenäisyyspäivän syvin tarkoitus ei suinkaan ole ainoastaan muistuttaa meitä itsenäisestä Suomesta ja sen puolesta käydyistä taisteluista. Sen tarkoitus on tuoda meille muistutus menneisyydestä: siitä, kuinka pimeinä ja pelottavina aikoina ihmisellä on mahdollisuus löytää lämmittävä ja väloä tuova liekki, joka kantaa tulevaisuuteen.

Hehkuviiniä Wienissä

Teksti & kuvat Björn

Jokaisen uskottavan klubilaisen on lusittava vaihtonsa. Siihen schnitzelien ja valssin kaupunki on oikein hyvä.

Euroopan suojelevan syleilyn puristuksessa lepää mitäänsanomattoman keskieurooppalainen mutta ihan ok kaupunki. Se on juuri täydellinen tällaiselle standardi Erasmus-vaihdolle, jonka olin päättänyt nyt viimein kokea. Toimistolle jätin tilalleni pehmolelun, eikä kukaan ole ilmeisesti huomannut mitään.

Ennen vaihtoani kerroin kaikille moneen kertaan, miten pitäisi hoitaa vielä tuhat asiaa ennen vaihtoa. Käytin lähtöä edeltävät viikot kuitenkin siihen, että kittasin toimistolla pirkkakolmosta ja käänsin Googlella Universität Wienin kurssiohjelmaa. Loppuillasta istuin aina koneelle ja soitin *Tonava kaunoista* toistolla Youtubesta.

Alku vaihdosta oli hankalampaa kuin olin kuvitellut.

Kukaan ei kertonut, miten suuri osa ajasta menee siihen, kun koettaa löytää oikeita paikkoja, oikeaa purkinavaajaa, oikeaa maitoa ruokakaupasta, oikeaa ruokakauppaa, oikeaa metrolippua automaattista, oikeaa seuraa ja oikean wifin. Piti täyttää joku *meldezettel*. En tiennyt mikä se on ja maailma tuntui liian raskaalta kantaa joten palautin sen täynnä kyynelten jälkiä. Iltaisin istuin koneen ääressä ja etsin tietoa verkosta, miten saan siirrettyä IP-osoitteeni Suomeen, jotta voin edelleen katsoa suomalaista Netflixii.

Yliopiston päärakennus on sopivan mahtipontinen, jotta voin kuvitella saavuttaneeni jotakin elämässäni, kun opiskelen täällä. Tunnen lähinnä vaihtareita, joiden kanssa teemme viikonoppuretkiä keskenämme. Wienistä pääsee helposti risteilylle Tonavaa pitkin tai vaikka Slovakian puolelle Bratislavaan, jossa olutkin on sopivan halpaa. En yleensä ole jakanut kuvia somessa, mutta nyt seinäni on täynnä vaihtarikavereiden postaamia poseerauskuvia Alppi-retkeltä ja Suomi-meemejä. *Meanwhile in Finland*, hehheh. Aamuyöstä erasmusbileissä tuntuu siltä, että pakahdun tähän nuoruuden, vapauden ja ainutkertaisuuden tunteeseen.

Kerran olin niin humalassa, että lauloin vartin *Ukkometsoa* ranskalaiselle vaihtarille, jota luulin **Nuppu Ervastiksi**.

Saksaksi olen oppinut tilaamaan lähinnä oluen baaris-
ta, mutta eihän se haittaa, koska CV:ssä näytän kuitenkin
kansainväliseltä.

Wienissä on kylttyyriä. Kun alan oikein ikävöidä
toimistojatkojen tunnelmaa, menen Albertinaan, pompöö-
siin museoon ensimmäisessä kaupunginosassa ja katselen
Edvard Munchin maalauksia. Niitä katsoessa alkaa sopivasti
ahdistaa.

Tammikuussa palaan vaihdosta neljän kuukauden ulko-
maanmatkustelun kansainväliseksi keittämänä ja mainitsen
joka välissä vaihtokaverini. Uuden hallituksen on parasta
olla ihku ja vastaanottavainen. Tärkeintä on se, että olen
voittanut itseni, oppinut olemaan yksin ja lähtenyt vaihtoon.
Ja se, että Wienissä ei tarvitse syödä yhtään joulutorttua luu-
muhillolla. Joulumarkkinoiden glühwein sen sijaan maittaa
oikein hyvin!

Tschüss ja wiedersehen,
Björn

**PARTURI
IITUKKA**

**IITU ITÄLUOTO
PARTURIMESTARI**

Satakunnantie 12
20100 Turku

Opiskelijaalennus SYL- ja
SAMOK-korteilla -10%

040 5453 509
parturi@iitukka.fi

www.iitukka.fi

Piristystä kotisi sisustukseen!

Oletko jo löytänyt kohtuullisten hintojen sisustuskauppa
Sellofaanin yliopiston rappusten vieressä?

Meiltä supersuosittu Irislights-pallovalot, joiden värit
voit valita irtopallobaaristamme!

Valikoimissamme mm. sisustustikkaita, - tauluja,
kelloja, tuotteita kylpyhuoneeseen, eteismattoja,
tyynyjä, kynttilöitä, lyhtyjä, kransseja sekä muita
piensisustustuotteita.

Tätä mainosta näyttämällä saat yhdestä
normaalihintaisesta tuotteesta 20%:n alennuksen!

SELLOFAANI

TERVETULOA!

Hämeenkatu 1, Turku

avoinna ma-pe 10-18, la 10-15

Perinteikäs kohtaauspaikka keskellä Wanhaa Turkuä.

Tule kokemaan maku-elämyksiä Ravintola Teinin
historiallisissa tiloissa tai poikkea nuorten aikuisten
suosimaan gastropub Bremeriin.

Tarjolla on hyvää juotavaa ja syötävää aina edullisesti

Teini
RAVINTOLA - RESTAURANT

Bremer
bar · kitchen

Uudenmaankatu 1, 20500 Turku
www.ravintolateini.fi puh. 010 231 8444

Esittelyssä Iltakoulu

Haastattelu Väinö Kuusinen

Moi! Kuka olet, mistä tulet ja mitä teet Iltakoulussa?

Moro! Mikko Lampo on kuka mä oon, puheenjohtaja on mitä mä teen. Vuosi 2015 alkaa tosin olla paketissa, joten pian on aika antaa tilaa uusille toimijoille. Riihimäen lukios-
ta ampaisin Tampereelle ja hyvin on maistunut niin opiskelu kuin muukin, neljäs vuosi parhaillaan menossa.

Mistä tulee nimi Iltakoulu?

On aina kummallista kun meiltä tätä kysytään, varsinkin jos kysyjinä ovat muiden kaupunkien politologit. Iltakoulu ry:n nimi tulee totta kai politiikan termistöstä. Suomen hallituksen iltakouluhan on valtioneuvoston epävirallinen työskentelymuoto, ministerien epävirallinen kokous. Vuonna 1975 rekisteröidyn ainejärjestömme nimi on varsin vanha, sillä ylioppilaskuntamme Tamyn historiikin mukaan Iltakoulu-niminen valtio-opin ainekerho toimi Helsingissä jo 1950-luvulla ennen kuin Yhteiskunnallinen Korkeakoulu muutti Tampereelle 1960.

Miten Iltakoulu vaikuttaa jäsenistönsä arkeen?

Iltakoulu tarjoaa jäsenistönsä kalenterien täytteeksi monipuolisen kattauksen tapahtumia, edunvalvonta-asiaa ja yhteisöllisyyttä. Arjessa tämä kaikki näkyy hyvänä yhteishenkenä.

Vuosittain uusia opiskelijoita otetaan sisään alle viisikymmentä, joten yhteisö on varsin kompakti ja ainejärjestön meininkeihin mukaan lähteminen helppoa. Kotoisa ainejärjestötila kampuksella tuo yhteen niin vanhoja kuin uusiakin iltakoululaisia.

Iltakoulu vietti 2015 myös 40. juhlavuottaan. Millaiset muistikuvat juhluvuodesta jäi?

Juhlavuosi on ollut monin tavoin onnistunut, hallitusporukka ja avuliaat aktiivit ovat hoitaneet hommansa hyvin. Iltakoululla on juhluvuoden myötä oma kantolippu, yhdistyksen historiasta tiedetään enemmän alumneilta kuultujen tarinoiden kautta, ja itse vuosijuhlat olivat nekin menestys. Kaiken kaikkiaan läpi vuoden on ollut hauskaa ja muistikuvat ovat pitkälti selkeitä, jopa Hiiriviikkojen eli lukuvuoden ensimmäisen kuukauden mittaisen tapahtumakimaran ajalta.

Miten koulutukseen kohdistuneet leikkaukset vaikuttavat opetukseen Tampereen yliopiston yhteiskuntatieteellisessä?

Politiikan tutkimus on Tampereella osa johtamiskorkeakoulua, johon kuuluvat myös hallinto- ja kauppatieteet. Yhteiskuntatieteitä löytyy johtamiskorkeakoulun lisäksi yhteiskuntatieteellisestä yksiköstä, joka pitää sisällään sosi-
aalitieteet.

Yliopiston uuden strategian luonnokseen on kirjattu tavoitteeksi, että Tampereen yliopisto on tulevaisuudessa Suomen johtava yhteiskuntatieteellinen yliopisto. Rakenteellisen kehittämisen ja profiloitumisen kannalta tilanne ei siis siten

Kuva: Mirna Hemmälä

Iltakoulun hallitus 2015 vuosijuhlatunnelmissa.
Taustalla uunituore kantolippu.

Kuva: Janne Lohi

Mikä Iltakoulu?

Iltakoulu ry on Tampereen politiikan tutkimuksen tutkinto-ohjelmaan kuuluvien valtio-opin ja kansainvälisen politiikan opiskelijoiden ainejärjestö. Iltakoulun kantaviin periaatteisiin kuuluvat jäsenistön edunvalvonta, yhteisöllisyys sekä työelämävalmiuksien kehittäminen. Lisäksi uusien opiskelijoiden sekä vaihto-oppilaiden tutorointi on jo monen vuoden ajan ollut yksi Iltakoulun erityisvahvuuksista. Iltakoulu julkaisee neljä kertaa vuodessa Anti-nimistä ainejärjestölehteä. Iltakoulu ry vietti tänä vuonna 40-vuotisjuhliaan Tampereen Komediateatterissa, viikko P-klubin vuosijuhlien jälkeen

vaikuta kovin huolestuttavalta. Toki koulutusleikkaukset vaikuttavat varmasti opetukseen ja tutkimukseen, vaikka yliopisto kuinka priorisoisi yhteiskuntatieteellistä painotusta; vähemmällä kun ei yleensä voi saada enempää. Leikkausten lisäksi tamperelaisten korkeakoulujen yhteinen Tampere3 – hanke on aikamoinen työmaa.

Millaiset suhteet teillä on laitoksenne henkilökuntaan?

Yksikkömalliin siirtymisen jälkeen Tampereella ei ole enää ollut laitoksia, joihin toki jotkut täälläkin arkipuheessaan yhä viittaavat. Henkilökunnan tilat sijaitsevat aivan Iltakoulun oman ainejärjestötilan vieressä, joten läheisyys on konkreettista. Perinteitä on ehtinyt muodostumaan yhteistyötapahtumien saralla: lukuvuosi pyöryhtää käyntiin avajaisseminaarilla, joulukuussa glögeillään ja vappuna otetaan simaa. Näiden ohella vuosittain toteutetaan myös muita tapahtumia, joiden toteuttamiseen aloitteita tulee molemmin puolin. Poliitiikan tutkimuksen tutkinto-ohjelman arvioinnissa ja kehittämisessä Iltakoululla on myös tärkeä rooli palautteen kerääjänä ja opiskelijoiden äänitorvena.

Millainen Tampere on opiskelijakaupunkina? Miten teekkarihuumori iskee politiikantutkijaan?

Tampereen tavoitteena on olla Suomen opiskelijaystävällisin kaupunki, mutta myös nykyisellään tilanne on hyvä. Opiskelijoille löytyy monenlaisia etuja ja kolmen korkeakoulun yhteinen Opiskelijan Tampere ry pitää huolen, että näin on jatkossakin. Mikäs täällä on opiskellessa!

Teekkarit majailevat suurelta osin Hervannassa, eikä sinne ole liian usein ollut asiaa omina opiskeluvuosina. Vuosittainen täsmäisku Kyykän MM-kisojen pelikentille on monille yleisin syy jalkautua Herwoodiin. Teekkarihuumorista

kertoo muun muassa yksi Tampereen harvoista osakunnista, Ei-turkulainen osakunta. ETO on käynyt ekskuilemassa Turussa tavoitteenaan kiilata Turun tektoninen laatta irti muusta mantereesta ja upottaa se hyppimällä keskustorilla. Kehitysapuna turkulaisille on myös tarjottu mustaa makkaraa ja Aurajokea on puhdistettu laskemalla siihen puhdasta vettä Tampereen Ratinanrannasta.

Politiikantutkijan perspektiivistä huvittavaa on politiikasta keskusteleminen teekkarin kanssa.

Top 3 perinteet Iltakoulussa?

Tämä on vaikea! Perinteisistä tapahtumista erityisesti vappusitsit keräävät vuosittain kattavasti yhteen iltakoululaisia fukseista kähmyihin. Urheiluperinteiden puolella Iltakoulun oma joukkue, Tampereen kaupungin poliittisen historian viitekehyksen huomioon ottaen nerokkaan monitulkintaisesti nimetty *Työväen Ampujat* on edustanut yli neljännesvuosisadan ajan politologeja monissa lajeissa, nykyisin erityisesti jalkapallossa. Erittäin tärkeä perinne on myös lämmin yhteisöllisyys, joka on kaiken toimintamme perusta; ei tätä porukkaa muuten kokisi omakseen.

Kerro rakkain muistosi liittyen Iltakouluun?

Hyviä muistoja on monia, todella vaikea valita yhtä. Veikkaan että koko vuosi 2015 ainejärjestömme ruorissa on kokonaisuutena ollut niin mahtavaa aikaa, että sitä tulee muisteltua lämmöllä tulevaisuudessakin.

Terveisiä P-klubille?

Koko Iltakoulun puolesta onnea 40-vuotiaalle P-klubille ja tervetuloa POP-päiville tänne Tampereelle ensi vuonna!

**OPISKELIJA-
YSTÄVÄLLINEN**

BAR
BRISTOL

HÄMEENKATU 16, TURKU
www.quizon.net

**Huippu-
jalkapallon,
HYVÄN musiikin
ja SUURTEN pihvien asialla!**

Pikku-Torre

Testaa tietosi tietokilpailuissamme ja
rentoudu klubi-illoissamme viikonloppuisin.
Katso koko ohjelmatarjontamme
verkkosivuiltamme:

www.pikkutorre.fi
YLIOPISTONKATU 30, TURKU

KAUPUNGIN VILLEIN YÖKERHO OSOITTEESSA AURAKATU 3. KE - LA 22-04

Kuka lohduttaisi rekryyttiä?

”Kaikki piti päätellä itse, kuten se, kannattiko poliittisen historian sivuaineiksi todella ottaa tähtitiede, arkeologia ja folkloristiikka”

Sitä työhaastattelua en unohda. Poliittisen historian laitoksen oppiainekokouksessa 2000-luvun alkupuolella oli tuttu tunnelma. Luovaa kaaosta, jonka pyörteissä laitosta johdettiin tieteen huippuyksiköksi asti. Edustin noissa joskus hektisissäkin kokouksissa P-klubia pari lukuvuotta. Sillä kerralla esityslistalla oli laitoksen kesätyöntekijän valinta. Sarkana olisi laitokselta valmistuneiden työelämäkyselyn tekeminen.

Olin hakenut paikkaa ja lähes ehdin avata suuni jäävätäkseni itseni asian käsittelystä, mutta professori **Soikkanen** oli jälleen nopeampi. Hän kertoi, että loppusuoralla oli nyt kaksi hakijaa; minä ja muuan **Niinistön Ville**.

”Kruuna vai klaava”, yskäisi Soikkanen ja nakkasi markan kouraani. Kruunaa veikkasin, klaavan lykkäsi. ”Niinistö valittu”, siunasi Soikkanen. Työhaastattelu oli ohitse.

Työelämässä jouduin sittemmin monenlaisiin rekrytointiprosesseihin, joista muutamissa ei tuntunut olevan käytössä Soikkasen metodologia syvällisempää. Joku on valittava. Ei välttämättä pätevin eikä sopivin, mutta valintatilanteessa parhaalta tuntuva. Hänet lyödään muottiin, johon hän mukautuu tai jonka muotoa hän muuttaa. Rekryilmoituksissa listattuja superihmisiä ei ole olemassakaan. Ei oikeasti ole.

Tätä tietoa olisin kovasti arvostanut opiskeluaikanani, kun graduvaiheessa hikoilin tutkielmani kasaamisen ohella myös työpaikan saannin suhteen. Vastavalmistuneen työllistymistilanne ei ollut 2000-luvun alussakaan kovin valoisa, patkätöyt olivat todennäköisin ensiduuni jo silloin. Professorien lupaa eläkepommei ei koskaan posautanut.

Ennen muinoin yliopistossa ei ollut myöskään minkäänlaista opinto-ohjausta. Yksi professori neuvoi, että mitä poikkitieteellisempi aineyhdistelmä, sitä varmempi on työpaikka.

Kaikki piti päätellä itse, kuten se, kannattiko poliittisen historian sivuaineiksi todella ottaa tähtitiede, arkeologia ja folkloristiikka. Toisaalta tämä cocktail olisi auttanut paremmin ymmärtämään joidenkin tunnustettujen valtio-oppineiden myöhempiä lausuntoja.

Tulevaisuudessa akateemista tutkintoa vaativia asiantuntijajoukkoja on tarjolla entistäkin harvemmille. Ennen muinoin työnhakija yritti erottautua homogeenisestä hakemuspinkasta pirtsakan värisellä ansioluettelolla tai hauskasti kirjoitetulla hakemuksella. Se ei ole riittänyt enää pitkiin aikoihin. Vakituisten työntekijöiden palkkaaminen on nykyisen lainsäädännön varjossa työnantajalle investoinnin ohella valtava riski, koska työntekijästä eroon pääseminen on kallista. Ei riitä, että rekryytti osaa hakemuksessa väittämänsä asiat. Hänen täytyy istua työyhteisöön. Yksinäisten puurtajien päivät liikennevalojen suluttamassa työhuoneessa ovat muinaisuutta, johon ei ole paluuta.

Koska työnhakijan googlaaminen on virallisesti kiellettyä, kohdistaa työnantaja katseensa heihin, joiden todellisesta persoonasta saa kattavan käsityksen laillisin keinoin. Julkiset someprofiilit tulevat olemaan merkittävässä asemassa kun päätetään, onko ihminen pätevän ohella sopiva. Twitter ja LinkedIn ovat nyt tärkeimmät, mutta uusiakin varmasti tulee. Sosiaalisen median karttasia vieroksutaan, koska heillähän tietysti täytyy olla jotakin salattavaa – tai ainakin he ovat introvertteja.

Jenkkilässä on jo firmoja, jotka edellyttävät rekrytoitaviltaan tiettyä seuraajamäärää Twitterissä. Ja on meillä Suomesakin etenkin viestintä- ja markkinointialalla paljon duuneja, joita on mahdotonta saada ilman suvereenia somen hallintaa. Someksi ei tässä lasketa Facebookia, jossa mummit ja vaarit lähinnä vertailevat sienisaaliitaan.

Löysin hiljattain muuttolaatikoita pakatessani viestinnän luentomuistiinpanoja vuodelta 1999. Niihin oli tallennettu, että televisio, radio ja printtimedia eivät voi ikinä kukistua, koska niiden tilalle ei voi enää tulla mitään muuta. Maailma oli valmis. Internet kyllä mainittiin, mutta se oli ”marginaalinen, lähinnä nuorten miesten suosima media, jolla on maailmanlaajuisesti noin 30 miljoonaa käyttäjää”. Kaikki nykyiset p-klubilaiset temmelsivät jo iloisesti kurahousuissaan, kun lokakuisena aamupäivänä jäljensin Luonnontieteiden talon isossa salissa tuon minulle ammennetun viisauden paperille. Ei siitä niin kauan ole. Ja miettikää, missä olemme internetin suhteen nyt.

Oli ala mikä hyvänsä, työelämässä varmaa on ainoastaan muutos. Siihen täytyy olla valmis.

**”Ennen muinoin
työnhakija
yritti erottautua
homogeenisestä
hakemuspinkasta
pirtsakan värisellä
ansioluettelolla tai
hauskasti kirjoitetulla
hakemuksella. Se ei ole
riittänyt enää pitkiin
aikoihin.”**

Teemu P. Peltola
*Kirjoittaja on VTM
ja työskentelee
toimitussihteerinä TS-
Yhtymässä.*

Katse tulevaisuuteen

Tunnusta väriä jo opiskeluaikana
www.tosy.fi

I ♥
KOK

Yhteiskunta ei ole äitisi!

www.koktail.com

www.akn.fi

**LUENTOJA
ELÄMÄSTÄ
JOKA ILTA**

Ravintola
PROFFAN
K E L L A R I

REHTORINPELLONKATU 6
PUH. 250 5515

Itsenäisyys

Hiivatti sentään, kyllä korpeaa taas itsenäisyyspäivän juhlinta. Aina samat rutinit, päivällä katsotaan 60 kertaa putkeen ikivanha sotaelokuva, sytytetään pari kynttilää ikkunalaudalle ja illalla katsotaan, kun niin kutsuttu eliitti patsastelee jossain linnantapaisessa ja naama punaisena imee boolia. Mitä virkaa tällaisella juhlinnalla on, kun se toistetaan joka hiton vuosi. Perinteistä tulee arkipäiväisiä, kun ne toistetaan tarpeeksi usein.

JA OVATHAN nämä itsenäisyysjuhlaperinteen, lempo soikoon, niin saakutin tylsiäkin. Toivottavasti en pilaa kenenkään elokuvaelämystä: Suomi häviää lopussa. Eikä sekään tarina oikeasti siihen lopu, vielä mentiin pohjoiseen ottamaan vähän lisää turpaan, vaikka muka voitettiin. Ei kukaan jumbofinaaleja vuosikymmenten päästä enää muistele.

EIKÄ NIISSÄ linnanjuhlissakaan mitään oikeasti mielenkiintoista koskaan tapahdu. Pääsivät ne debiilit, kiljunturvottamat anarkistit joskus sisälle asti heittelemään kananmunia ja piirtämään kirkkoveneitä seiniin. Mitä niitäkin aina paheksutaan, eikös itsenäisyyden periaatteisiin kuulu mielipiteenvapaus? ”Mitä ne nyt itsenäisyyspäivän pyhää rauhaa menevät häiritsemään?” Nimenomaisesti juuri silloinhan barrikaadeille kaaderit pitääkin nousta, näkyvyys taattu. Enkä tässä idiotismia puolustele, pirskatin yksinkertaisia olioitahan ne ovat. Mutta ymmärtäähän heidän tuohtumuksensa, kun eivät itse pääse sitä kuuluisaa boolia särpimään, vaan joutuvat tyytymään kiljun ryystämiseen vesisateessa.

NIISTÄ SODISTA vielä, vaikka ei hittojakaan niistä kiinnostaisi enää raapustella, mutta kun kysyi. 70 vuotta sitten viimeksi on täällä sodittu, alkavat viimeisetkin vapauden sankarit hiipua pois. Kepeitä multia heille, varmasti helpotus, kun ei enää tarvitse vastailla samoihin iänikuisiin sotakysymyksiin. Ikään kuin he siellä mielellään olisivat olleet. Samanlaisia tavantallajia hekin olivat kuin mekin. Opiskelijoita, sinikauluksisia ja valkokauluksisia ja niin edelleen. Pakolla vietiin rajalle, tappelemaan toisten tappeluita. Kaikki kunnia heille vaan. Mutta mitäs hemmettiä sitten tehdään, kun ei olekaan enää veteraaneja? Keitä sitten juhlitaan itsenäisyyspäivänä? Ja miksei juhlita muiden sotien veteraaneja? Ei paljon näy ”Kiitos Suomen sodan sotilaat” tai ”Kiitos ISAF-kriisinhallintaoperaation veteraanit” -paitoja Hummpubissa. Kaipa hekin jonkin vapauden ja itsenäisyyden tapaisten puolesta ovat sotineet.

ITSENÄISYYS ON paljon muutakin kuin sotimista, mutta niin vain joka vuosi juhlitaan veteraaneja, jotka haluavat unohtaa koko kärsimyksen. Eikö ihmiset jumalauta ymmärrä sitä? Kaiken kaltainen sotien ihannointi tympiä. Mieluummin juhlittaisiin rauhaa ja demokratiaa.

Se päivä on saapunut taas, kun saa luvan kanssa laittautua prinsessaksi. Turun VPK-talo on täyttynyt juhlahumun vallassa olevista opiskelijoista, alumneista ja muista vieraista. Tunnelma on lähes tulkoon sellainen, mitä odotetaan kahden vuoden päässä hämmöttäviltä 100-vuotislinnanjuhliilta. Turun yliopiston Poliitiikan tutkimuksen klubi ry:n 40. vuosijuhlat ovat ainejärjestöllemme kuin sadan vuoden itsenäisyys Suomelle. Puhe pulppuaa, korut kimmeltävät ja mekon helmat hulmuavat tanssilattialla. On aika katsastaa, millainen on juhluvuoden iltapukujen kirjo.

1. Mistä olet hankkinut mekkosi?
2. Hankitko mekon tätä juhlaa varten?
3. Miten päädyit tähän värivalintaan?

4. Onko mekko sinulle ominaista tyyliä? Miksi/miksi ei?
5. Kuka on inspiraatiiosi punaiselta matolta?
6. Vapaavalintaista kerrontaa asusta.

Eeva Vasara, 2. vuoden poliittisen historian opiskelija

1. Tilasin mekon netistä, mikä tunnetusti sisältää aina riskin. Kyseinen mekko oli kandidaatti numero neljä.
2. Kyllä hankin. Täytyihän sitä XL –juhliille saada uusi mekko päälle.
3. Täytyy myöntää, että kevyesti metallinhoh-toisena tilaamani mekon todellinen luonto oli kyllä yllätys. Ihan hauska se sitten loppujen lopuksi kuitenkin oli.
4. Harvemmin sitä tulee pukeuduttua koko-kultaan, mutta mekon malli oli kivan yksinkertainen. Sanoisin siis, että värin puolesta mekko ei täysin ole ominta tyyliäni, mutta ajattelin kerrankin kokeilla jotain erilaista.
5. En varsinaisesti seuraa julkisuuden henki-löitä tai hae heistä inspiraatio ta, mutta Jennifer Lawrence on aina ihana, sillä hän ei ota itseään turhan vakavasti.
6. Kun näytin rakkaalle isoäidilleni kuvia vuosijuhlilta, kuului hänen kommenttinsa: ”MITÄ IHMETTÄ SINULLA OLI PÄÄL-LÄSI?” Ensi vuonna lähdän sitten vähän perinteisemmällä iltapuvulla juhlimaan mummiparan mieliksi.

Anna Tonteri, P-klubin alumni

1. Mekkoni (tai oikeastaan hame ja toppi) on äitini tekemä, kuten kaikki aiemmatkin vuosi-juhla-asuni.
2. Kyllä, mutta sillä ajatuksella, että sillä olisi käyttöä myöhemminkin.
3. Harkitsin varmaa ja tyylikästä mustaa, mutta halusin kuitenkin jotain persoonallisempaa. En ole voimakkaiden värien ystävä, joten pastellisävyinen kangas tuntui hyvältä vaihto-ehdolta.
4. Kyllä. Pidän suhteellisen yksinkertaisista ja sel-keälinjaisista vaatteista, jotka eivät kuitenkaan ole tylsiä, ja joissa on jotain persoonallista.
5. Alexa Chung ja Cate Blanchett.

Karoliina Rasi, P-klubin alumni

1. Hankin mekon slovakialaiselta tytöltä Brysse-listä, eli puku on niin sanottu ”second hand” –puku, jota mekon omistaja oli käyttänyt kerran.
2. Hankin mekon varta vasten P-klubin juhliin.
3. Ihastuin puvussa erityisesti sen väriin. Kaapissani oli muun muassa musta mekko, mutta ajattelin, että mustia pukuja riittää kaikissa juhlissa. Niinpä halusinkin puvun, joka erottuu. Ihastuin myös mekon laskeutu-vaan kankaaseen, joka toi mieleeni antiikin kreikkalaisen asun huolimatta sen väristä. Puku oli tietyllä tavalla veistoksellinen, ja sopi mielestäni minulle.
4. Pukeudun normaalisti aika klassisesti, mutta vapaa-ajalla myös farkkuihin ja töissä ”business-tyyliisiin” jakkuihin, hameisiin ja mekkoihin. Tämän iltapuvun väri oli tietysti mekon suurin ”juju”, mikä teki siitä ehkä huomiota herättävämmän verrattuna siihen, miten yleensä pukeudun.
5. Ihailen libanonilaisen muotisuunnittelija Elie Saabin asuja – ne ovat aivan upeita. Ehkä seuraaviin P-klubin juhliin voisin hankkia kyseisen suunnittelijan asun.

Henni Kivinen, 2. vuoden valtio-opin opiskelija

1. Tilasin mekkoni Asokselta, vuosijuhlamekon metsästäjän paratiisista.
2. Hankin mekon juuri tätä juhlaa varten ja luultavasti tulen kuitenkin käyttämään sitä myöhemminkin.
3. Mietin mustan ja sinisen välillä, ja tässä väri ja malli osuivat yhteen. P-klubin sininen sopi myös hyvin teemaan.
4. Mielestäni mekkoni on minulle ominaista tyyliä. Vähän boheemi, eikä siinä ole liikaa ki-mallusta ja härpäkettä. En pidä liian laitetusta tyylistä.
5. Inspiraationi punaiselta matolta on Blake Lively!
6. Mekon korkeahkoa halkiota taisi tulla esiteltyä vähän liikaakin illallisjuhlan ja muutaman viinilasillisen jälkeen...

Karoliina Lehtola, 2. vuoden valtio-opin opiskelija

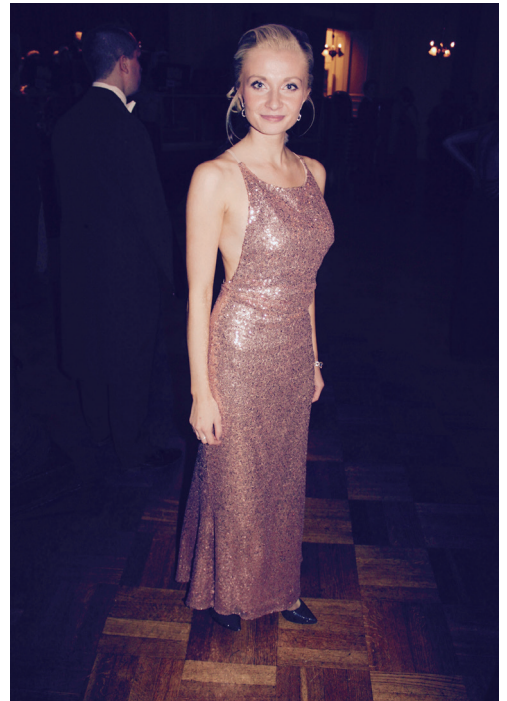
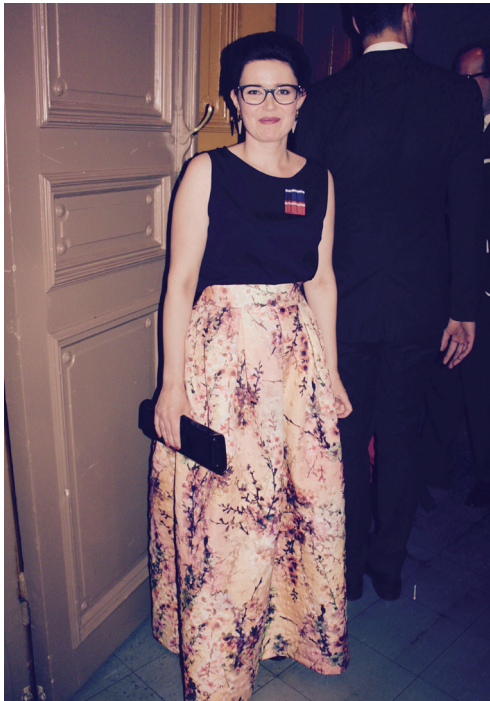
1. Ostin mekon pienestä ja ihanasta Yliopistonka-dulla sijaitsevasta Butik Lilian -liikkeestä.
2. Ostin puvun luottovaatteeksi tuleviin juhliin. Kolmet vuosijuhlat tuli katsastettua tänä syksy-nä tässä mekossa.
3. Kiinnitin ensin huomiota puvun malliin, josta pidin. En alun perin lähtenyt etsimään P-klu-bin sinistä mekkoa, mutta oli kiva pukeutua siniseen näin klubin juhluvuonna.
4. Tyyli on minulle ehkä enemmän arvokysymys. Vaatteen pitää olla persoonani näköinen, joten myös kestävästi valmistettu. Tässä puvussa nautin tanssia, nauraa ja olla oma itseni, omalla tyyllilläni.
5. Inspiraationi punaiselta matolta on Marion Cotillard.
6. Mekon ostaminen ei ollut aivan helppo pro-sessi, sillä halusin ostaa ekologisen ja eettisen asun. Butik Lilianista löytyi ”vintage”- ja ”se-cond hand” -mekkoja, joihin kaikkiin ihastuin. Liikkeen omistaja on aivan mahtava persoona. Ennen P-klubin vuosijuhlia sain viestin, jossa omistaja toivotti minulle hyviä vuosijuhlia.

Anna Lilja, 3. vuoden poliittisen historian opiskelija

1. Mekkoni on tilattu Isosta-Britanniasta.
2. Hankin mekon P-klubin vuosijuhlia varten, mutta toivottavasti sille tulee käyttöä vielä muissakin juhlissa.
3. Viime vuoden mekkoni oli musta, joten tuntui tyhmältä hankkia toista saman väristä mekkoa. Lisäksi vuosijuhlamekot ovat usein mustia, joten halusin tällä kertaa jotain erilaista.
4. Mekkoni voi kai sanoa olevan ominaista tyyliäni, vaikka se eroaakin merkittävästi muusta vaatekaapin sisällöstä.
5. En seuraa kovin ahkerasti julkikkusia ja hei-dän asuvalintojaan, joten ei kai oikeastaan kukaan.
6. Tiesin heti mekon nähdessäni, että haluan kyseisen mekon P-klubin vuosijuhliin.

XL –vuosijuhlien iltapukukierros

ETUJ ÄRJJE STÖ

Yhteiskunta-alan
korkeakoulutetut ry